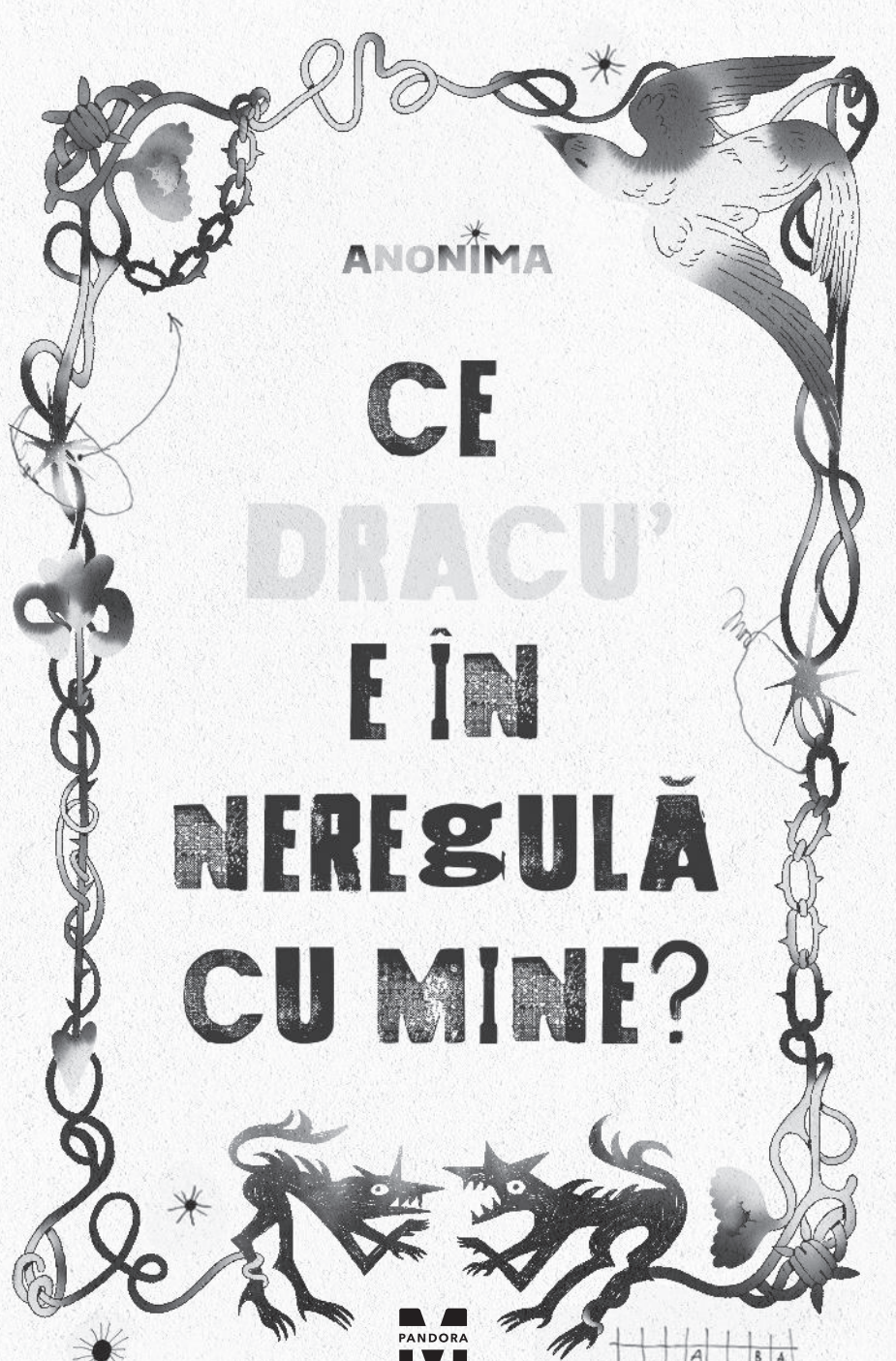

CE
DRACU'
 E ÎN
NEREGULĂ
CU MINE?

ANONIMA

**CE
DRACU'
E ÎN
NEREGULĂ
CU MINE?**

M
PANDORA
IV

	A		B	A
	B			

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design interior și ilustrație copertă:
Rucsandra Enache

Dtp:
Dan Crăciun

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ANONIMA

Ce dracu' e în neregulă cu mine? / Anonima. - București :
Pandora M, 2026
ISBN 978-606-978-947-6

821.135.1

Copyright © Pandora M, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

ISBN: 978-606-978-947-6

Pentru oamenii care simt prea mult

Capitolul 1

Rel. 3.2 -
info, * + m len
inf. comp. *

Văzând sângele în pat, îmi aminteam de când eram mică și mă juleam. Plângeam, urlam și o cheamam pe mami. Până și în seara în care am încercat să mă omor, tot asta voiam să fac. Mereu voi avea nevoie de mama.

Am fost o fată veselă. Încercam să mă integrez, să am prieteni și să mă iubească toată lumea, dar pentru primii 12 ani din viața mea nu prea am simțit asta.

Mereu am fost preferata lui tata. Când eram mică, eram prințesa lui. Mă lua în brațe, mă ducea acasă și ne jucam împreună. Încearca să mă facă să râd și să văd partea frumoasă a lumii. Îmi aduc aminte de un joc pe care îl făcea mereu. Se băga sub plapumă și se prefăcea că e un monstru. Noi râdeam și trebuia să-l „batem“. Ne urcam pe el și îl loveam, nu tare, dar mie îmi plăcea jocul ăsta. Nu

știam atunci cât de mult avea să se schimbe pentru mine.

Ne ducea cu mașina pe câmpul de lângă casă. O parte din acoperișul mașinii se deschidea și ne urcam pe mașină. Era puțin periculos, dar foarte frumos.

Cam mereu a fost un copil. Voia să se joace și să râdă, nu să ne protejeze. Puteam vorbi cu el despre orice, dar când chiar aveam nevoie de el, nu era acolo.

Când nu mâncam, nu era acolo.

Când mă tăiam, nu era acolo.

Când eram în depresie, nu era acolo.

Când fratele meu se certa cu mama, nu era acolo.

Când am vrut să mă omor... nu era acolo.

Singura persoană care a fost lângă mine prin toate acestea este mama. El a fost prezent la părțile frumoase, unde era ușor.

Aveam 7 ani când mama și tata au divorțat. Țin minte seara aceea foarte clar. Ne-au chemat jos, pe mine, pe fratele și pe sora mea. Stăteam la masa albă, cu lumina puternică deasupra noastră. Tata avea mâinile împreunate și se uita la masă.

Mama încerca să pară calmă, dar ochii ei erau oboșiți și triști.

Pentru o clipă, nimeni nu a zis nimic. Doar ticăitul ceasului se auzea.

Apoi mama a spus:

— Copiii noștri, noi vă iubim foarte mult... dar nu ne mai înțelegem.

Știam deja. Mereu urlau. Despre bani, despre fratele meu... în fiecare seară. Vocea mamei devenea ascutită, a lui joasă și apăsată. Uși trântite, reproșuri, tăceri grele. Uneori tata pleca și trântea ușa. Și liniștea de după era mai apăsătoare decât certurile. Mă obișnuisem. Adormeam pe sunetul certurilor. Credeam că e normal.

— Am decis că cel mai potrivit lucru e să ne despărțim, a spus tata, cu lacrimi în ochi.

Mi se părea stupid. A iubit-o pe mama în felul lui — dar felul lui însemna că țipa, că o jigneau, că nu avea grijă. Și acum dădea vina pe altcineva. Nu ea. El.

Tăcerea de după a fost sufocantă. M-am uitat la fratele meu. El părea că știe deja. Era trist, dar și ușurat. În sfârșit se terminau certurile. Sora mea avea lacrimi în ochi. Îi era frică. Își dorea o familie întreagă. Așa mă simțeam și eu. A fugit la

mansardă și am fugit după ea. Ne-am închis acolo toată noaptea. Ținându-ne în brațe și plângând.

După un timp, ne-am obișnuit. Mergeam la tata, ne jucam, mâncam dulciuri. Viața părea din nou frumoasă.

Peste un an, tata și-a făcut o iubită.

Era frumoasă. Avea bucle blonde, machiajul mereu glam. Buzele mereu date cu ruj și ochii dați tot cu fard. Nici nu mai puteai să-ți dai seama de culoarea ochilor ei naturali. Purta un decolteu adânc de unde atârna o cruce. Ironic, nu? Arăta ca o curvă de fiecare dată când o vedeam, dar tot o admiram. La început era drăguță. Ne făcea cado-uri, ne ducea la salon.

Dar încet-încet am început să simt că ceva nu era în regulă. Îl vedeam pe tata tot mai puțin. Și au început lucrurile care m-au încurcat. Vorbea despre mama... nu direct, dar suficient cât să mă facă să mă îndoiesc de ea. Și eu, la 8 ani, l-am crezut. Pentru o perioadă, chiar am început să o văd altfel pe mama. Asta încă mă doare și acum.

Iubita tatălui și fratele meu nu s-au înțeles niciodată. Și simțeam că tata nu îl vedea cu blândețe. Ca și cum ceva din el îl respingea.

Cu timpul, am început să cred că tata ducea ceva greu în el. Poate că nu știa cum să fie tată. Poate că se lupta cu el însuși.

Și uneori simțeam că durerea lui se ducea în noi.

După primul lor an de relație, ne-am schimbat cu toții opinia despre ea. Era manipuloare cu tata și controla tot ce făcea. Ne-am decis să vorbim.

L-am rugat pe tata să vină în sufragerie. Aveam inima strânsă și palmele transpirate, dar știam că nu mai pot păstra în mine ce simțeam. A intrat cu zâmbetul pe buze, fără să bănuiască nimic. M-am uitat în ochii lui și i-am zis:

— Tata, trebuie să-ți spun ceva. Nu ne place de iubita ta. Știi că poate te doare să auzi asta, dar simțim că te controlează, că te ține departe de noi, că nu mai ești tu. Nu te mai lasă să ne fii tată. Când e ea prin preajmă, te simțim tensionat, parcă ești mereu în alertă. Nu mai e loc pentru noi în viața ta, și asta ne doare.

Tata a tăcut. Am văzut cum în ochii lui s-a adunat confuzie, poate vină, poate tristețe. Dar trebuia să îi spun toate astea. Pentru mine, pentru noi. Pentru că meritam un tată care e cu adevărat

prezent, nu unul care trăiește în umbra cuiva care îi dictează cum să-și iubească copiii.

Tăcerea lui s-a transformat rapid în încredințare. L-am văzut cum se schimbă la față. A oftat adânc și a zis apăsător:

— Nu e adevărat. Ea mă iubește. Voi nu înțelegeți nimic.

Am simțit cum cuvintele lui ne resping, cum ridică un zid între noi. Nu a vrut să audă. Nu a întrebat de ce ne simțim așa, nu a stat să ne înțeleagă. S-a ridicat nervos și a spus doar că nu vrea să mai audă așa ceva și că e dezamăgit de noi.

Ne-am privit — eu și frații mei — fără cuvinte, cu nodul în gât. Am simțit că l-am pierdut și mai mult decât înainte. Doare să fii sincer cu cineva drag și să fii respins. Dar știam că ceea ce îi spusese era adevărul nostru. Și chiar dacă tata nu era gata să-l vadă, măcar noi știam că am avut curajul să-l rostim.

Nu l-am mai văzut pe tata timp de doi ani după conversația asta. Nu l-a mai lăsat iubita lui.

Copii de 10, 12 și 14 ani tot încercau să îl contacteze pe tatăl lor.

Și nu au primit niciun răspuns înapoi.

Capitolul 2

Rel. 3.2 -
info, * + m len
inf. pur. *